

0.62-171.
ných jiter, abych než vyšlo slunce nebo se rozjasnilo, zvýšil stejné svůj pocit viny o to navíc, kde se ve mně vzala ta odvaha a ta drzost, srovnávat životy a smrt koček a lidí? Avšak tím ode mne neoděšel pocit viny nad smrtí kočiček a koček, protože nakonec jsem sam sebe dorazil vědomím, že bez-
trestně se nesmí zabít ani kočička, natož člověk, že beztrestně nelze vyhnat ani člově-
ká, ani kočičku...

6

Tento rok nebyl pro mne šťastný, i když mi všichni mí přátelé tvrdili, že šťastný být mu-
sí, protože si žiju v Kersku, v lese, na zdra-
vém vzduchu, obklopen kočkami a mohu si
psát, zatímco mí přátelé musí být a žít
v Praze se svými denními banálními sta-
rostmi. Objevila se mi tady kočička, která
při mé smůle se do mne zamilovala, byla
mourovatá, ale její kožíšek byl posetý vy-
rážkou a tak jsem ji natíral mastí, avšak
když se ten lišej vyhojil, tak se vrátil znovu
a zase. Nakonec přece jen ten ekzém zmizel,
ale ne díky mastim, ale tomu, že si kočička
vytrhala a vykousala ta nemocná místa
a tak zase byla grošovaná lysinami, takže
nebyla hezká, dokonce byla to nejškaredější

kočka, jaká se u mne objevila. Škaredá stře-
da. Ale byla milá a ona to věděla, tak se ode
mne rnehla, dívala se na mne zamilovaně
a byla poctěna tím, že jsem se jí ujal. A pak
v mé posteli, jak jinak, měla koťátka, dvě
koťátka, a já jsem si oddychnul, že jsem ne-
musel brát ten poštovní pytel se škraloupy
zaschlé krve. A jedno koťátko bylo po kočič-
ce, která byla tak ošklivá, že ani neměla
jméno, a druhé koťátko bylo po zrzavém ko-
courovi od Chládků, který chodil až k nám.
A to druhé koťátko mělo bílé fusakličky
a bílou náprsenku a záda byla mourovatá,
ale zrzavá. A ten čas jsem měl Renaulta pět-
ku, bílé auto se zrzavými potahy sedadel,
a tomu autu jsme říkali Autičko. A že i to zr-
zavé koťátko bylo bílé zrzavé, říkali jsme
i tomu kotěti Autičko. A tak tohle koťátko
mi nahradilo všechny ty kočky, které jsem
měl, nemohl jsem se nasytit jeho krásných
očí, a tak, jak jej to učila jeho maminka, i to
Autičko bylo do mne zamilované, spávalo se
mnou, s maminkou a tou druhou kočičkou,
koťátkem, které bylo nejkrásnější, jaké
jsme kdy v Kersku měli. Vypadalo jako ko-
čička na čokoládách, jako kočičky, jaké se
fotografuji na bonboniérách, bylo mourova-
té se světlým tónem a mělo dlouhé chloupky
a vypadalo jako krásné peří sovy pálené. To
koťátko si vzala paní Dáša a psávala nám
o tom kotěti dlouhé dopisy plné nadšení nad